

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Cdo/233/2016
Identifikačné číslo spisu:	7707209061
Dátum vydania rozhodnutia:	20.12.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Mária Trubanová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:7707209061.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Q. Z., bývajúcej v V., zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Bašistom, so sídlom v Poprade, Štefánikova č. 8, proti žalovanému V. E., bývajúcemu v S., zastúpenému advokátkou JUDr. Ivetou Fejlekovou, so sídlom v Michalovciach, Námestie osloboditeľov č. 25, o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, vedenom na Okresnom súde Michalovce pod sp. zn. 11 C 125/2007, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo 17. februára 2016 sp. zn. 2 Co 261/2014, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a .

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Michalovce (ďalej aj ako „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. februára 2014 č. k. 11 C 125/2007-640 v spojení s doplnčím rozsudkom z 21. februára 2014 č. k. 11 C 125/2007-681 vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov žalobkyne a žalovaného spôsobom, že do výlučného vlastníctva žalobkyne prikázal hnuteľné veci vymedzené vo výroku rozsudku, do výlučného vlastníctva žalovaného okrem hnuteľných vecí vymedzených vo výroku rozsudku prikázal osobné motorové vozidlo zn. B., ako i nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva č. XXX v k. ú. S., špecifikované vo výroku rozsudku. Zároveň žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 102 737,84 eura a povinnosť vydať jej hnuteľné veci, ktoré jej boli prikázané do výlučného vlastníctva, a ktoré sa nachádzajú u žalovaného. Doplnčím rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol o trovách štátu.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozsudkom zo 17. februára 2016 sp. zn. 2 Co 261/2014 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s doplnčím rozsudkom s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. majúc za to, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a správne vo veci rozhodol, jeho dôvody sú výstižné a presvedčivé a odvolací súd stotožňujúc sa s nimi v celom rozsahu na ne poukázal. Akcentoval, že súd prvej inštancie náležitým spôsobom zistil skutkový stav a tento v dôvodoch rozsudku podrobne opísal a správne vo veci rozhodol, či už pridelením vecí tej-ktorej zo strán alebo konečným finančným vyporiadaním strán, pričom poukázal na zhodné prejavy strán sporu a na nedostatok námietok, resp. na nepreukázanie

svojich tvrdení. Vo vzťahu k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uviedol, že súd prvej inštancie sa náležitým spôsobom vypořiadal s týmito námietkami v dôvodoch napadnutého rozsudku; zároveň správne vyhodnotil znalecké dokazovanie.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) na súde prvej inštancie dňa 26. apríla 2016 dovolanie. Navrhol, aby dovolací súd zrušil napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie majúce za to, že v dovolacom konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 O.s.p., čím vznikol dovolací dôvod uvedený v § 241 ods. 2 písm. a/ O.s.p. Dovolateľ poukázal na to, že súdne rozhodnutie by malo byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu výsledkov dokazovania, pri vydávaní ktorého musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku. Poukázal na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ktorého obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania. Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ s a nestotožnil s o spôsobom hodnotenia vykonaných dôkazov a ich právnym posúdením súdom prvej inštancie, nesúhlasil so spôsobom vypořiadania bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov, namietal, že sa súd prvej inštancie nevypořiadal so všetkými dôkazmi doloženými do súdneho spisu (napr. príjem žalobkyne a skutočnosť, že sa žiadnym spôsobom nepodieľala na výstavbe rodinného domu). Zároveň namietal nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

4. Žalobkyňa sa vyjadrila k dovolaniu žalovaného. Uviedla, že sa stotožňuje s rozhodnutím odvolacieho súdu, ako i súdu prvej inštancie, nakoľko súd prvej inštancie sa vyčerpávajúcym spôsobom v konaní samom, ako i odôvodnení rozhodnutia dôkladne zaoberal skutočnosťami nevyhnutnými a dôležitými pre rozhodnutie vo veci. Mala za to, že nie je daná prípustnosť dovolania. K tvrdeniam žalovaného, že sa súd nedostatočne zaoberal každou okolnosťou, na ktorú poukázal a bola podstatná pre rozhodnutie vo veci, uviedla, že v ustálenej judikatúre súdov SR bol jednoznačne vyslovený záver, že súd nie je povinný sa zaoberať všetkými okolnosťami a skutočnosťami, ktoré účastníci uvádzali a takýto postup neznamena dovolateľom namietaným odňatím možnosti konať pred súdom. Vzhľadom na uvedené navrhla, aby dovolací súd dovolanie zamietol. Uplatnila si trovy konania.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „CSP“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

7. Vzhľadom k tomu, že dovolanie bolo podané pred 1. júlom 2016 (26. apríla 2016), t. j. za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení do 30. júna 2016 (ďalej aj „O.s.p.“), dovolací súd postupoval v zmysle citovaného prechodného ustanovenia § 470 ods. 2 CSP a procesnú prípustnosť podaného dovolania posudzoval podľa § 236, § 237 ods. 1 a § 238 O.s.p.

8. Žalovaný dovolaním napadol potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozhodnutí uvedených v § 238 ods. 1, 2 a 3 O.s.p., voči ktorým bolo dovolanie prípustné, nejedná sa teda o prípad prípustného dovolania podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. Na základe uvedeného dovolanie žalovaného nevyvolalo účinky, ktoré by podľa právneho stavu do 30. júna 2016 v zmysle § 238 O.s.p. umožňovali uskutočniť meritórny dovolací prieskum.

9. Predmetné dovolanie by bolo prípustné, iba ak v konaní došlo k procesným nedostatkom, ktoré boli uvedené v § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolateľ procesné chyby konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. netvrdil a ich existencia ani nevyšla v dovolacom konaní najavo. Z obsahu dovolania možno vyvodíť, že dovolateľ namietal procesnú vadu podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., ktorú spájal s nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia odvolacím súdom (t. j. namieta nespreskúmateľnosť rozhodnutia), ako i nevykonaním navrhnutých dôkazov a nesprávnym vyhodnotením výsledkov vykonaného dokazovania. Tiež namietal nesprávne skutkové a právne závery

súdov nižších inšancií.

10. Dovolací súd uvádza, že na rokovaní občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu, ktoré sa uskutočnilo 3. decembra 2015, bolo prijaté zjednocujúce stanovisko, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Toto stanovisko bolo uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 2/2016.

11. Len v mimoriadnych a ojedinelých prípadoch mohla nepreskúmateľnosť rozhodnutia súdu zakladať vadu v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., a to napríklad ak rozhodnutie napadnuté opravným prostriedkom ako celok neobsahovalo vôbec žiadne odôvodnenie, prípadne vtedy, ak odôvodnenie malo také zásadné nedostatky, ktoré sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi následkami blížila k „justičnému omylu“. Podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva totiž princíp právnej istoty môže ustúpiť iba výnimočne, a to za účelom zaistenia opravy základných väd alebo justičných omylov (pozri Ryabikh proti Rusku, rozsudok z roku 2003) a napravenia „väd najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“, ale nie z dôvodu právnej čistoty (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009). Po preskúmaní spisu dovolací súd nezistil, že by v prejednávanej veci bol dôvod pre uplatnenie (ako výnimky) druhej vety stanoviska R 2/2016.

12. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inšancie predovšetkým zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia, súslednosti jednotlivých častí odôvodnenia, ale aj ich obsahovej (materiálnej) náplni, čím sa naplňajú najmä kritériá určitosti (prehľadnosti), zrozumiteľnosti a presvedčivosti rozhodnutia. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v potvrdzujúcej časti zodpovedá ustanoveniu § 219 ods. 1 a 2 O.s.p. Ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inšancie, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke. V prejednávanej veci sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inšancie.

13. Dovolateľ vytýkal súdom spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ich právne posúdenie, nesúhlasil so spôsobom vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov, namietal, že sa súd prvej inšancie nevysporiadal so všetkými dôkazmi doloženými do súdneho spisu. Dovolací súd v tejto súvislosti uvádza, že posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, bolo (viď § 120 ods. 1 O.s.p.) a je (teraz § 185 CSP) vždy vecou súdu a nie účastníkov konania (strán sporu) (viď uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Nevykonanie určitého stranami navrhovaného dôkazu nezakladá procesnú vadu majúcu za následok prípustnosť dovolania (viď R 37/1993, R 125/1999, R 6/2000). Neúplnosť skutkových zistení alebo nesprávnosť skutkových záverov nie sú v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považované za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania (viď rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012 a mnohé ďalšie). Ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, to ale samo osebe nezakladá prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

14. K námietke nesprávnosti právnych záverov najvyšší súd konštatuje, že ak súdy nižšej inšancie dospeli k nesprávnym právnym záverom, uvedená skutočnosť môže mať za následok nesprávne právne posúdenie veci, nie však odhatie možnosti pred súdom konať. Nesprávne právne posúdenie nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p., lebo (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdom účastníkovi konania (strane sporu) neznemožní realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia. Nesprávne právne posúdenie bolo síce okolnosťou, ktorou bolo možné odôvodniť procesne prípustné dovolanie, čo však nie je daný prípad, avšak samo osebe prípustnosť dovolania nezakladalo (viď R 54/2012, tiež napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014), preto sa dovolací súd správnosťou právneho posúdenia veci odvolacím súdom nezaoberal.

15. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na záver ústavného súdu, podľa ktorého „prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo

nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 237 písm. f/ O.s.p.“ (viď IV. ÚS 196/2014).

16. Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania dovolateľa nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 ods. 1 O.s.p., preto najvyšší súd jeho dovolanie podľa § 447 písm. c/ CSP ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napádaného rozhodnutia odvolacieho súdu. Zároveň dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad právoplatnosti (dovolaniím) napadnutého rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou dovolacieho súdu o tom nevydal samostatné rozhodnutie.

17. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

18. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.